

IX

**DECLARACIÓ DE L'INSTITUT
D'ESTUDIS CATALANS
SOBRE LA CARTA ADREÇADA PER LA
REAL ACADEMIA ESPAÑOLA AL PRESIDENT
DEL GOVERN DE L'ESTAT
EL DIA 4 DE NOVEMBRE DE 1994**

(Acord del Ple de l'Institut del 21 de novembre de 1994)

Declaració que, a proposta de la Secció Filològica, fou aprovada pel Ple de l'Institut d'Estudis Catalans el 21 de novembre de 1994 arran de la carta adreçada per la Real Academia Española al president del Govern de l'Estat el dia 4 de novembre de 1994.

DECLARACIÓ DE L'INSTITUT
D'ESTUDIS CATALANS
SOBRE LA CARTA ADREÇADA PER LA
REAL ACADEMIA ESPAÑOLA AL PRESIDENT
DEL GOVERN DE L'ESTAT
EL DIA 4 DE NOVEMBRE DE 1994

*El Ple de l'Institut d'Estudis Catalans, en sessió tinguda el dia
21 de novembre de 1994, ha aprovat la declaració que segueix.*

L'Institut d'Estudis Catalans, davant la carta de la Real Academia Española al president del Govern de l'Estat, en la qual es demana la imposició de mesures de foment de la llengua castellana als territoris on aquesta conviu amb altres llengües justament anomenades *pròpies* en els respectius estatuts d'autonomia, fa públiques les consideracions següents:

1. La carta de la Real Academia Española sorprèn perquè està en desacord amb la missió que l'article 1 dels seus Estatuts li atribueix. Així, quan la Real Academia Española es pronuncia sobre les condicions lingüístiques dels territoris amb llengua *pròpia*, els seus criteris no poden estar per damunt de les normes ja establertes ni, encara menys, del bloc de la constitucionalitat.

2. És lamentable que, en el marc d'una crispació fruit d'informacions defectuoses o malintencionades difoses per determinats sectors, la Real Academia Española hagi tingut una intervenció que atempta contra la convivència dins la nostra societat, tant a Catalunya com al País Valencià i a les Illes Balears.

3. La Real Academia Española, que mai no va prendre posició davant la conculcació dels drets lingüístics durant la dictadura, ha negligit ara l'article 3 de la Constitució, els articles corresponents dels estatuts d'autonomia i, d'una manera especial, les lleis de normalització i d'ús i ensenyament de la llengua designada arreu com a *pròpia*.

4. En la realitat de l'ús, dins els territoris amb llengua *pròpia*, encara s'està lluny d'assolir els objectius fixats per la legislació vigent, com ho prova la gran desproporció existent entre l'ús de les dues llengües en àmbits com la premsa, la ràdio, la televisió, el doblatge de pel·lícules, i tants d'altres, sempre a favor de la llengua oficial de l'Estat.

5. La carta de la Real Academia Española dóna com a cosa certa situacions de fet no verificades i supòsits no justificats; entre aquests darrers, la distinció jeràrquica entre «llengua comuna» i «llengües vernacles», sense cap fonament jurídic ni científic. Tant llengua vernacle és el castellà al seu territori com llengua comuna cada una de les altres llengües de l'Estat al territori corresponent. Només respectant aquesta reciprocitat, hom reequilibrarà l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials a cada comunitat autònoma.

6. El coneixement de les realitats pluriculturals i plurilingües ajudaria a superar la tendència al tancament que sembla inherent al monolingüe, i és llàstima que determinades actituds no hi contribueixin.

Barcelona, 21 de novembre de 1994

Emili Giralt i Raventós
President

Manuel Castellet i Solanas
Secretari general en funcions